

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **K. P.**, zast. JUDr. Miroslavem Hlavničkou, advokátem, se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2015, č. j. 15 A 88/2014 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, č. j. 4813/DS/2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu města Děčín (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 6. 2014, č. j. OSC/55160/2014/Bedn. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobce o vrácení řidičského oprávnění podané dne 30. 7. 2013 a doplněné dne 22. 1. 2014, protože žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, tj. neprokázal odbornou a zdravotní způsobilost a nepodrobil se psychologickému vyšetření. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce se domáhal vrácení řidičského oprávnění na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014. V něm žalovaný vyjádřil svůj názor, že rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 28. 11. 2011, č. j. MMJ/OD/21094/2011-8 (dále též „přestupkové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena pokuta a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, nenabýlo právní moci. Žalovaný uvedeným výrokem ale pouze vyslovil svůj názor, kterým Magistrát města Jihlavy nebyl vázán. Magistrát města Jihlavy následně správnímu

orgánu prvního stupně potvrdil, že rozhodnutí o uvedeném přestupku nabylo právní moci. Vzhledem k tomu, že Magistrát města Jihlavy navíc zamítl i žádost žalobce o obnovu řízení, je zřejmé, že žalobce dne 4. 1. 2012 pravomocně pozbyl dle § 94a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), řidičské oprávnění. Správní orgán prvního stupně proto nemohl vyhovět žalobcově žádosti o vrácení řidičského průkazu, jelikož řidičský průkaz osvědčuje řidičská oprávnění držitele (§ 103 odst. 1 silničního zákona) a žalobce neprokázal zdravotní a odbornou způsobilost pro vrácení řidičského oprávnění (§ 102 odst. 5 silničního zákona) a absolvování dopravně psychologického vyšetření [§ 87a odst. 3 písm. c) silničního zákona]. Ačkoli žalovaný zrušil svým rozhodnutím ze dne 2. 1. 2014, č. j. 6074/DS/2014, rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2013, č. j. MM/OK/PD/106658/13/R, o přestupku žalobce dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona pro nedostatek jeho zavinění, neměl žalobce v té době již řidičské oprávnění na základě pravomocného přestupkového rozhodnutí Magistrátu města Jihlava.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 13. 4. 2015, č. j. 15 A 88/2014 - 28, zamítl žalobu, kterou žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2014, č. j. 4813/DS/2014, a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Shledal, že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Dále dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly správně v souladu s § 87a odst. 3 písm. c) a § 102 odst. 5 silničního zákona. Prokázaly totiž existenci pravomocného přestupkového rozhodnutí Magistrátu města Jihlava, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 124 odst. 5 písm. j) silničního zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 7.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč. Uvedené přestupkové rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 1. 2012, žalobcovu žádost na obnovu řízení magistrát rozhodnutím ze dne 17. 2. 2014, č. j. MMJ/OD/21094/2011 - 15, zamítl a tuto informaci magistrát výslovně sdělil správnímu orgánu prvního stupně. Pravomocné přestupkové rozhodnutí bylo tak závazné nikoli jen pro účastníky řízení, ale i pro všechny správní orgány s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních aktů. Žalobcova další tvrzení ohledně toho, že mu přestupkové rozhodnutí nebylo doručeno, tak pro daný případ nebyla vůbec významná. Krajský soud přitom poukázal na skutečnost, že žalobce zaplatil jak vyměřenou pokutu, tak náklady přestupkového řízení, což vyplývá z ústřížku poštovní pokoukázky s podacím datem 26. 3. 2012. Pro posouzení věci rovněž nemělo význam žalobcovo tvrzení, že přestupkové rozhodnutí bylo konzumováno zaplacením pokuty a dodržením uloženého zákazu, protože splnění uložených povinností nemělo žádný vliv na existenci přestupkového rozhodnutí. Proto z něj správní orgán prvního stupně a žalovaný museli vycházet.

[3] Krajský soud rovněž neshledal opodstatněnou námitku, že rozhodnutí správních orgánů nemohla být vydána pro překážku věci pravomocně rozhodnuté založené rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014. Tímto rozhodnutím žalovaný pouze zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 11. 2013, č. j. OSC/95837/2013/Bedn, o zastavení správního řízení o vydání řidičského oprávnění žalobci, a tak správní řízení nebylo pravomocně ukončeno. Pokud žalovaný v rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014 dospěl k závěru, že by správní orgán prvního stupně měl vrátit žalobci řidičský průkaz, učinil tak ve vztahu k přestupkovému jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013, kdy mu byl Policíí ČR zadržen řidičský průkaz; tento závěr ale pomíjel presumpci správnosti přestupkového rozhodnutí.

[4] Krajský soud dále uvedl, že právo na vrácení řidičského oprávnění žalobci nezaložilo ani sdělení Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2013, č. j. MM/ODM/RŘ/101869/2013-ZuP-4, o tom, že se mu vrací řidičský průkaz, který si může vyzvednout, protože se jednalo pouze o sdělení dle § 118c odst. 2 silničního zákona ve vztahu k přestupkovému jednání žalobce ze dne 18. 6. 2013. Ačkoli formulaci sdělení považoval krajský

pokračování

soud za nešťastnou, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 6. 2014 a napadené rozhodnutí žalovaného. Jelikož žalobce v rozporu s přestupkovým rozhodnutím neodevzdal dle § 94a odst. 2 silničního zákona svůj řidičský průkaz, bylo oprávněné jeho fyzické zadržení Policií ČR dne 18. 6. 2013.

[5] Ze stejných důvodů neobstála před krajským soudem ani námitka, že správní orgán prvního stupně měl na základě pravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 vrátit žalobci jeho řidičské oprávnění. Správní orgán prvního stupně byl i přes existenci uvedeného rozhodnutí povinen dbát zákonnosti svého rozhodnutí. Pokud zjistil, že přestupkové rozhodnutí přes žalobcův návrh na obnovu řízení zůstalo pravomocné, legitimně aplikoval § 87a odst. 3 písm. c) a § 102 odst. 5 silničního zákona.

[6] Jako neopodstatněnou posoudil krajský soud i námitku, že správní orgán prvního stupně posoudil žalobcovu podání doručené dne 22. 1. 2014 jako opětovnou žádost o vrácení řidičského oprávnění, což údajně vedlo k zahájení nového správního řízení v téže věci, ačkoli bylo ve věci již pravomocně rozhodnuto. K pravomocnému skončení správního řízení totiž nedošlo vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, protože tímto rozhodnutím se řízení vrátilo před správní orgán prvního stupně, ale dne 1. 12. 2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014, tedy po doručení podání žalobce dne 22. 1. 2014. S ohledem na tuto časovou posloupnost nebyla dána překážka věci rozhodnuté, a správní orgány tak správně posoudily žalobcovu žádost ze dne 22. 1. 2014 jako doplnění podání ze dne 30. 7. 2013. Nehledě na žádost žalobce o podání informace dle § 175 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, která byla součástí podání, krajský soud shledal za podstatné, že správní orgány nezahájily a ani nevedly nové správní řízení.

[7] Závěrem krajský soud konstatoval, že správní orgány s ohledem na pravomocné přestupkové rozhodnutí dospěly ke správnému závěru o nutnosti, aby se před vrácením řidičského oprávnění žalobce podrobil psychologickému vyšetření a prokázal svoji zdravotní a odbornou způsobilost dle § 87a odst. 3 písm. c) a § 102 odst. 5 silničního zákona. Jelikož žalobce tuto způsobilost ve stanovené lhůtě neprokázal, tj. neodstranil podstatné vady žádosti, správní orgán prvního stupně musel řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Kasační stížností ze dne 24. 4. 2015 brojí stěžovatel proti nadepsanému rozsudku krajského soudu. Stěžovatel předně namítá, že krajský soud chybně neposoudil rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014, které bylo pro žalobce příznivé, jako konečné. Uvedené rozhodnutí neobsahovalo dle § 90 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu výrok o tom, že věc měla být postoupena správnímu orgánu prvního stupně k novému rozhodnutí. Pokud uvedený výrok chybí, jednalo se zajisté o rozhodnutí konečné; to je navíc umocněno pokynem k vrácení řidičského průkazu žalobci. Krajský soud měl v případě pochybností ohledně konečnosti rozhodnutí případ rozsoudit podle zásady *in dubio pro reo* ve prospěch žalobce.

[9] Stěžovatel se proto domnívá, že krajský soud pochybil, když nezohlednil § 48 odst. 2 správního řádu. U přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného se totiž jedná o překážku věci pravomocně rozhodnuté. Pokud bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014, pro žalobce rozhodnuto příznivě tak, že žalobce nemusí doložit zdravotní a odbornou způsobilost a řidičské oprávnění mu mělo být urychleně vráceno, nebylo možné vydat v téže věci nové, pro žalobce nepříznivé, rozhodnutí mimo výjimky v § 101 správního řádu.

[10] Pokud by rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014, nebylo konečným, ale pouze zrušujícím, došlo k porušení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, protože se správní orgán prvního stupně neřídil právním názorem žalovaného, kterým byl při novém projednání věci vázán. Rozhodnutí správních orgánů se touto námitkou nezabývaly, a proto trpí obě nepřezkoumatelností. Žalobce má totiž právo, aby mu bylo objasněno, proč žalovaný vydal dvě diametrálně odlišná rozhodnutí. Odmítnutím tohoto práva zajisté došlo k porušení žalobcova základního práva na spravedlivý proces.

[11] Žalovaný ve vyjádření ze dne 20. 5. 2015 ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k žalobě, považuje rozhodnutí krajského soudu za zákonné a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

[16] Sdělením ze dne 15. 7. 2013 Magistrát města Ústí nad Labem oznámil stěžovateli, že se mu vrací řidičský průkaz zadržený dne 18. 6. 2013 Policií ČR, protože v zákonem stanovené lhůtě nezahájil řízení o zadržení řidičského průkazu. Průkaz si měl žalobce vyzvednout u správního orgánu prvního stupně.

[17] Žádostí podanou dne 30. 7. 2013 u správního orgánu prvního stupně požádal stěžovatel o vrácení řidičského průkazu pro uplynutí doby zákazu řízení všech motorových vozidel.

[18] Usnesením ze dne 5. 11. 2013, č. j. OSC/95837/2013/Bedn, správní orgán prvního stupně zastavil řízení o uvedené žádosti, protože stěžovatel po předchozí výzvě ve stanovené lhůtě neprokázal odbornou a zdravotní způsobilost, tj. nedoplnil svoji žádost ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[19] Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014, žalovaný zrušil dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 11. 2013. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutím ze dne 2. 1. 2014, č. j. 6074/DS/2013, zrušil rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2013, č. j. MM/OK/PD/106658/13/R, ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona, řízení bez příslušného řidičského oprávnění, spáchaného dne 18. 6. 2013 stěžovatelem, a řízení zastavil. Žalovaný uvedl, že vzhledem

pokračování

k citovanému rozhodnutí bude nutné, aby správní orgán vrátil stěžovateli zadržovaný řidičský průkaz bez zbytečného odkladu na základě pravomocně skončeného řízení o skutku.

[20] Podáním nadepsaným „Opětovná žádost o vrácení řidičského oprávnění ev. č. EE 6258945“ doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 1. 2014 stěžovatel poukazoval na protiprávní postup správního orgánu. Odkazoval přitom na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2014, č. j. 6074/DS/2013, podle něhož mu bylo řidičské oprávnění odebráno neoprávněně, a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 28. 11. 2011, č. j. MMJ/OD/21094/2011-8, nenabývalo právní moci. Proto se domníval, že jej nemohla stíhat povinnost absolvování zkoušek a lékařského vyšetření. V souladu s § 175 odst. 5 správního řádu potom žádal o podání informace, jakým způsobem mu bude řidičské oprávnění vráceno.

[21] Přípisem ze dne 29. 1. 2014, č. j. MMJ/OD/21094/2011-14, reagoval Magistrát města Jihlavy na žádost o součinnost správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 1. 2014, č. j. OSC/8038/2014/Mare. Magistrát města Jihlavy v přípisu sdělil, že jeho rozhodnutí ze dne 28. 11. 2011, č. j. MMJ/OD/21094/2011-8, je pravomocné a je závazné pro všechny účastníky i pro správní orgány.

[22] Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2014, č. j. MMJ/OD/21094/2011-15, zamítl Magistrát města Jihlava stěžovatelovu žádost o obnovu řízení ve věci řízení vedeného u magistrátu pod č. j. MMJ/OD/21094/2011, které bylo zakončeno rozhodnutím magistrátu ze dne 28. 11. 2011, č. j. MMJ/OD/21094/2011-8. Magistrát shledal, že stěžovatel podal žádost po uplynutí subjektivní lhůty 3 měsíců (§ 100 odst. 2 správního řádu), kdy se dozvěděl tvrzené důvody pro obnovu řízení. Stěžovatel se dne 12. 8. 2011 dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, uvedeným rozhodnutím byl z něho uznán vinným, byla mu uložena pokuta a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Rozhodnutí ze dne 28. 11. 2011 nabylo právní moci dne 4. 1. 2012.

[23] Přípisem ze dne 13. 3. 2014, č. j. MMJ/OD/21094/2011-16, uvědomil Magistrát města Jihlavy správní orgán prvního stupně o výše uvedeném rozhodnutí ze dne 17. 2. 2014; rozhodnutí bylo přílohou přípisu.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože absence této zásadní vady rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stěžovatel tvrdí, že krajský soud se nevypořádal s námitkou, že správní orgán prvního stupně nepostupoval po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 v souladu s jeho právním názorem. Oproti tomuto závěru zdejší soud shledal, že se krajský soud uvedenou otázkou zabýval na straně 7 svého rozhodnutí. Krajský soud uvedl, že správní orgán prvního stupně byl povinen přes existenci právního názoru žalovaného postupovat v souladu se zákonem, a zároveň poukázal na součinnost s Magistrátem města Jihlava. Nejvyšší správní soud proto neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[25] Mezi stranami je předně sporná skutečnost, bylo-li rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. 36/DS/2014, rozhodnutím konečným, a zda proto žalovaný vydáním dalšího rozhodnutí dne 31. 10. 2014, č. j. 4813/DS/2014, porušil zákaz vést řízení a opětovně rozhodnout ve věci již pravomocně rozhodnuté (§ 48 odst. 2 správního řádu).

[26] Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví“.

[27] Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání“.

[28] Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 a shledal, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, když uvedené rozhodnutí neshledal za konečné rozhodnutí ve věci. Ačkoli návrh výroku uvedeného rozhodnutí obsahuje odkaz na § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, samotný výrok obsahuje pouze sdělení: „Usnesení Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu, č. OSC/95837/2013/Bedn, spis. zn. OSC/R2-65756/65756/2013 ze dne 05. 11. 2013 se ruší“. Výrok tedy neobsahuje jak sdělení, že žalovaný řízení zastavil [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu], tak informaci, že žalovaný vrátil věc k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Odůvodnění rozhodnutí ale obsahuje jasný právní názor žalovaného, kterým zavázal správní orgán prvního stupně, jak dále postupovat ve věci žádosti stěžovatele [srovnej § 90 odst. 1 písm. b) věta za středníkem správního řádu]; naopak zcela chybí důvody, pro které by měl žalovaný řízení zastavit. Přitom důvody pro zastavení řízení dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu jsou důležitou součástí odůvodnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 5 As 55/2008 - 87).

[29] Pokud by žalovaný chtěl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a řízení zastavit, postrádalo by smysl, aby pro další řízení, které by ale bylo již zastaveno, zavázal správní orgán prvního stupně svým právním názorem, jak učinil; ostatně tento postup zákon ani neumožňuje [srovnej § 90 odst. 1 písm. a) a písm. b) větu za středníkem správního řádu]. Naopak, pokud žalovaný zavázal právním názorem správní orgán prvního stupně, dal tím najevo svůj úmysl usměrnit postup správního orgánu prvního stupně v dalším řízení [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Nejvyšší správní soud připouští, že rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 vykazuje nedostatky, nicméně má za to, že se jedná o zřejmou nesprávnost. Předmětem soudního přezkumu je nyní ale zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2014 a zdejší soud nemá na základě výše uvedených úvah pochybnosti o povaze rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014. Jelikož rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 bylo rozhodnutím ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, nebyla v dalším řízení dána překážka věci pravomocně rozhodnuté (§ 48 odst. 2 správního řádu). Kasační námitka proto není důvodná.

[30] Na základě výše uvedeného posoudil Nejvyšší správní soud i druhou námitku. Stěžovatel napadá postup správního orgánu prvního stupně, jenž nepostupoval v souladu s právním názorem žalovaného vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, kterým byl dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vázán.

[31] Žalovaný vycházel v rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014 z vlastní úvahy o právní moci přestupkového rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy a ze svého rozhodnutí ze dne 2. 1. 2014, č. j. 6074/DS/2013. Na základě těchto závěrů zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil mu vrátit stěžovateli řídičský průkaz. V dalším řízení si ale správní orgán prvního stupně obstaral vyjádření Magistrátu města Jihlava, zda je přestupkové rozhodnutí pravomocné, a dále zjistil, že Magistrát města Jihlava zamítl žalobcovu žádost o obnovu řízení ve věci přestupkového rozhodnutí. Ačkoli správní orgán prvního stupně nepostupoval striktně vzato

pokračování

v souladu s právním názorem žalovaného, byl jeho postup správný, protože zjistil nové významné skutečnosti, které žalovanému nebyly v době rozhodování o prvním odvolání stěžovatele známy. Žalovaný tyto skutečnosti následně rovněž zohlednil v napadeném rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014, když postup správního orgánu prvního stupně shledal zákonným a jím vydané usnesení potvrdil.

[32] Správní řád nevylučuje změnu právního názoru odvolací orgánu v pravomocně neskončené věci; o vhodný postup se jedná například při změně judikatury (srovnej rozsudek Krajského soud v Ostravě ze dne 27. 8. 2009, č. j. 22 Ca 165/2009 - 32). Pokud by okolnosti případu zůstaly při vydání obou rozhodnutí stejné (*clausula rebus sic stantibus*), byl by požadavek stěžovatele na konzistentnost právního názoru žalovaného a na zásadu právní jistoty a ochranu legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu) oprávněný. Jelikož ale v dalším řízení po vydání prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014 zjistil správní orgán prvního stupně nové skutečnosti, změna posouzení věci žalovaným byla důvodná; žalovaný přitom změnu vysvětlil na straně 5 napadeného rozhodnutí.

[33] Ani tato kasační námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná. Proto ji zdejší soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému potom zdejší soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože konstantní judikatura zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení nepřesahujících běžnou úřední činnost správním orgánům (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu